

อุ่นรัก หัวใจ

กรศุทธิ์

อุ่นรักอิงใจ

แต่งโดย กรศุภสิทธิ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-199-2

ราคา 319 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร อนุษา กอบจิตวิวัฒน์

บรรณาธิการ ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ สาโรจน์ นาเจริญ

กองบรรณาธิการ Green mind Team

พิสูจน์อักษร บพดล คงคำหลวง กอบกุล ไข่มิ่ง

ออกแบบปก OMELET

ออกแบบรูปเล่ม ประพนธ์ ตรีสุวรรณ

พิมพ์ที่ MISSION INTER PRINT

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มินบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : สนพ.กรีนมายด์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บุ๊คส์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มินบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมักรสมาชิกรายปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์แบบ

กระดาษทออบนสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

ไม่เคยคิดเลยว่าจู่ๆ จะกลายมาเป็นนักเขียนนิยายกับเขาได้ เพราะความจริงแล้วไม่ได้มีนิสัยรักการอ่าน หรือรักการประพันธ์มาตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งเพื่อนสนิทคนหนึ่งยืมหนังสือนิยายเล่มบางๆ ให้ลองอ่าน และนั่นคือจุดหักเหที่ทำให้ผมกลายมาเป็นคอนิยายตัวยง และนำพาตัวเองเข้าสู่การเป็นนักเขียนในที่สุด

สำหรับนิยายเรื่องอุ้งรักอิงใจ จัดว่าเป็นผลงานชิ้นที่สองในชีวิตนักเขียน และเป็นเรื่องแรกที่ได้ร่วมงานกับสำนักพิมพ์กรีนมายด์ ภายใต้นามปากกาการศุทธิ์ โดยเรื่องนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากเพื่อนนักเรียนไทยคนหนึ่ง ซึ่งมีโฮสแฟมิลี่เป็นหนุ่มแคนาเดียนรูปหล่อ เวลาไปไหนมาไหน ใครๆ ก็พากันเข้าไปเฝ้าดูว่าเป็นคู่รักกันอยู่บ่อยๆ นึกถึงเรื่องนี้ก็ครั้งก็ขำไม่หาย เลยขอหยิบไอเดียนี้มาแต่งเป็นนิยายเลยแล้วกัน โดยอาศัยประสบการณ์จากที่ได้ไปศึกษาและใช้ชีวิตอยู่ที่รัฐควิเบกในช่วงเวลาหนึ่ง มาเป็นองค์ประกอบเพื่อให้นิยายเกิดความสมบูรณ่มากขึ้น

รับรองว่าในทุกบรรทัด ทุกคำ ทุกตัวอักษร นักอ่านทุกท่านจะรู้สึกอึ้งอัมและอมยิ้มไปกับความรักอันละเมียดละไมระหว่างหนุ่มสาว ที่แม้จะต่างชาติ ต่างภาษา แต่ความรักก็นำพาให้คนทั้งคู่มาพบกันจนได้ นิยายเรื่องนี้ไม่มีอะไรหวือหวา ทว่าอบอวลไปด้วยความหวานละมุน อบอุ่น ซาบซึ้ง ภายใต้ละอองหิมะและสายลมหนาวในดินแดนแถบเหนือ เชื่อว่ากันว่าผู้ชายดีๆ มีแต่ในนิยาย ในชีวิตจริงจะเป็นยังไงไม่ทราบ แต่ที่แน่ๆ ในนิยายเรื่องนี้มีผู้ชายดีๆ ที่ชื่อมาร์ค ลาปีแอร์ อยู่อีกคนครับ

สุดท้ายนี้ ต้องขอขอบพระคุณสำนักพิมพ์กรีนมายด์ ที่ให้โอกาสผมได้นำเสนอผลงานที่ตั้งใจเขียนมาเป็นเวลาหลายเดือน ที่ขาดไม่ได้ ขอขอบคุณทุกกำลังใจ และคำติชมของนักอ่าน ซึ่งติดตามผลงานของผมผ่านทางเว็บไซต์เด็กดีและห้องสมุดอย่างสม่ำเสมอครับ

ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
การศุทธิ์

ອຸ່ນຣັກ
ອັງໃຈ

บทที่ 1

"หมอมาคิดว่าคุณชาตียายคงพอจะทราบแล้วนะครับว่า สาเหตุของมะเร็งปอดที่พบบ่อยนั้น เกิดจากการที่ร่างกายได้รับสารก่อมะเร็งอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะควันบุหรี่ การรักษาให้หายขาดควรเริ่มต้นกำจัดเซลล์มะเร็งที่ตรวจพบตั้งแต่ระยะแรก ก่อนที่มันจะลุกลามไปยังอวัยวะส่วนอื่น แต่ในกรณีของคุณชาตียาย..."

นายแพทย์สู้งวยหยุดผ่อนลมหายใจเล็กน้อย ขยับแว่นตา แล้วบอกซ้ำๆ ว่า

"คุณเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายแล้วครับ"

หลังจากพบแพทย์ ชาตียายก็หลบมาคิดอะไรเจิบๆ อยู่บริเวณม้านั่งหินอ่อนใกล้ลานจอดรถของโรงพยาบาล เขาไม่เคยกลัวที่จะเผชิญหน้ากับความตาย เพราะคิดไว้อยู่แล้วว่าไม่วันใดก็วันหนึ่ง สิ่งเลวร้ายที่ตนเคยทำไว้ในอดีตจะย้อนกลับ

มาเล่นงาน แต่วันนี้สิ่งที่ชาติชายกังวลและเป็นห่วงที่สุด คือรุ่งรวีลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนวัยแปดขวบต่างหาก

ถ้าเขาตายไป แล้วรุ่งรวีจะอยู่อย่างไร?

อกเคยผาย ไหล่เคยผึ่ง บัดนี้กลับจุ่มอย่างคนสิ้นไร้เรี่ยวแรง ชาติชายรู้สึกเหนียวล้าและสับสนไปหมด เหมือนกับว่าตัวเองกำลังหลงอยู่ในเขาวงกต ซึ่งมีทางแยกนับร้อยพัน แต่กลับไม่มีเส้นทางใดที่จะนำพาเขาออกมาสู่ภายนอกได้ เขาอยากติดต่อไปหาอำไพ อดีตภรรยาซึ่งเป็นแม่แท้ๆ ของรุ่งรวี แต่เขาก็ไม่ทราบความเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายเท่าไรนัก รู้เพียงว่าหลังจากที่อำไพหนีไปจากบ้านเมื่อสามปีก่อน เธอก็คงแขนออกงานสังคมกับเศรษฐีอเมริกันคนหนึ่ง จากนั้นก็ไม่ได้ยินข่าวของเธออีกเลย

นับตั้งแต่แยกทางกัน ชาติชายก็เลี้ยงดูรุ่งรวีโดยลำพังอยู่ที่บ้านเกิดในจังหวัดชลบุรี เขาทุ่มเทความรักทั้งหมดไปที่ลูกสาว ทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ได้อย่างสมบูรณ์ รุ่งรวีไม่เคยร้องไห้คร่ำครวญหามารดา บางครั้งชาติชายเคยลองถามผู้เป็นลูกสาวว่าคิดถึงแม่หรือเปล่า และคำตอบที่ได้รับก็คือแววตาซึ่งเต็มไปด้วยความเกลียดชังของเด็กน้อย

ภาพของอำไพที่หอบกระเป๋าสีเสื้อผ้านี้นั้นรบกวนใจ ยังคงติดตาสองพ่อลูกมาจนถึงวันนี้ ชาติชายไม่เคยตำหนิการกระทำของอำไพ เพราะเขารู้ถึงเหตุผลที่ผู้เป็นภรรยาต้องหนีไปดี แต่ที่น่าเป็นห่วงนั่นคือรุ่งรวีต่างหาก ที่ผ่านมาเธอคิดแต่เพียงว่ามารดาจากไปเพราะไม่ได้รักพ่อและเธอแล้ว ชาติชายอดไม่ได้ที่จะรู้สึกละอายใจ ที่ลูกสาวเกลียดแม่ เพราะสาเหตุส่วนหนึ่งก็มาจากการเห็นแก่ตัวของเขาเอง!

'หนูวีของพ่อ...ถ้าเพียงแค่หนูได้ทราบความจริงทุกอย่าง หนูจะรู้ว่าจริงๆ แล้ว คนที่เห็นแก่ตัวไม่ใช่คุณแม่ แต่เป็นพ่อชาติของหนูต่างหาก แม่เขาไม่ผิดหรอก พ่อต่างหากที่ผิด ผิดต่อแม่และผิดต่อหนู พ่อขอโทษนะลูก'

หลายครั้งที่ชาติชายอยากจะอธิบายทุกอย่างที่เกิดขึ้นในอดีต ให้บุตรสาว

เข้าใจ แต่รุ่งริวีแสดงอาการต่อต้านอย่างเห็นได้ชัด ยามที่เขาเอ่ยถึงอำไพ รุ่งริวก็โวยวายใหญ่ แถมยังบอกอย่างน้อยใจว่า ถ้าชาติชายเอ่ยถึงผู้หญิงคนนี้อีกครั้ง เธอก็จะพาลเกลียดเขาไปด้วยอีกคน ท้ายที่สุดเขาก็ต้องปล่อยความตั้งใจเดิมทิ้งไป คิดว่ารอให้บุตรสาวโตกว่านี้เสียก่อนแล้วค่อยบอกความจริงทั้งหมด เมื่อถึงเวลานั้น เขาก็ได้แต่หวังว่ารุ่งริวจะมีเหตุผลมากพอที่จะยอมรับ 'ความจริง' ได้

ทว่าปัญหาใหญ่ในตอนนี้คือ เขาเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย จะมีชีวิตอยู่จนถึงวันนั้นหรือ?

ชาติชายล้วงกระดาษาและยาเส้นออกจากกระเป๋ากางเกง มวนจนเป็นแท่งบุหรี่ยขนาดเล็ก ก่อนส่งเข้าปาก มือที่กำลังจะส่งเชื้อเพลิงเข้าไปที่ปลายมวน กลับต้องชะงักค้างในเวลาต่อมา เมื่อระลึกได้ว่าครั้งหนึ่งรุ่งริวเคยขอร้องให้เขาเลิกบุหรี่ แต่เขากลับไม่สามารถเอาชนะความต้องการของตัวเองได้สักครั้ง สุดท้ายความต้องการโง่ๆ ของตัวเองก็กลายเป็นทางลัดที่จะนำพาตัวเขาดิ่งสู่รณภูมิในไม่ช้า

ชาติชายถอนใจหนักหน่วงเป็นเฮือกสุดท้าย จากนั้นตัดสินใจทิ้งทุกอย่างในมือลงถึงขยะใกล้ๆ ก่อนเดินไปไขกุญแจรถ ขับเคลื่อนจักรยานยนต์คู่ใจออกจากโรงพยาบาลในที่สุด

"พ่อชาติจ๋า..."

ชาติชายเพิ่งดับเครื่องยนต์ได้ไม่ทันไร ยังไม่ทันจะถอดหมวกกันน็อกด้วยซ้ำ เสียงหวานออดอ้อนก็แว่วเข้ามา เด็กหญิงผมเปียวัยแปดขวบในชุดนักเรียนมอมแมม วิ่งยี้มแต่อดวีนกระต่ายเข้ามาหา ชาติชายห้อยหมวกกันน็อกที่แฮนด์รถ ก่อนจะยกกายรับร่างบุตรสาวเข้าสู่อ้อมแขน กอดแน่นด้วยความคิดถึงที่สั่งสมมาตลอดทั้งวัน

"พ่อชาติ...หนูวิหยาใจไม่ออก" รุ่งริวประท้วงเสียงอ่อย ดิ้นขลุกลนไปมา

"ขอโทษที่จะหนูวิ วันนี้ไม่รู้เป็นอะไร พ่อชาติคิดถึงหนูมากมาก..." เขาคลายอ้อมแขน หอมแก้มรุ่งริวซ้ายขวา ก่อนจัดการเก็บไรผมที่ปรกแก้มป้องกันหยิกนำหอม

ให้เรียบร้อย

"รอฟ่อชาตินนานมัยลูก"

ยังไม่ทันที่รุ่งรวิจะตอบคำถาม ชาติชายก็สังเกตเห็นรอยคล้ำบริเวณมุมปากของบุตรสาวเสียก่อน

"เอ...นั่นปากของหนูไปโดนอะไรมา ไหน...มาให้พ่อชาติดูหน่อยซิ" หน้าเล็กๆ พยายามเบี่ยงหนี แต่ผู้เป็นพ่อใช้ฝ่ามือล็อกไว้ ชาติชายเพ่งมองรอยชัดดังกล่าว ก่อนถามอย่างเป็นกังวลว่า "หนูวีไปเล่นชนที่ไหนมาอีกละ หิมม์?"

"หนูวีตกชิงช้า" กิริยาก้มหน้าก้มตาตอบ กอปรกับน้ำเสียงที่ฟังดูแผ่วเบา ราวกับเสียงกระซิบ ทำให้บิดาจับพิรุณได้ทันที

ชาติชายหรีดตาขณะจ้องหน้าบุตรสาว เขาไม่เชื่อสิ่งที่ลูกสาวบอก ไกลชิดผูกพันกันมานาน รุ่งรวิรู้สึกนึกคิดอย่างไร มีหรือที่คนเป็นพ่อจะไม่รู้ และเหมือนรุ่งรวิจะเริ่มตระหนักว่า 'ข้ออ้างแรก' ใช้ไม่ได้ผลเท่าไรนัก สารพัด 'ข้ออ้างที่เหลือ' จึงถูกหยิบยกขึ้นมาเบี่ยงเบนความสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการอ้างว่าหกล้ม ตกบันได หรือแม้แต่วิ่งชนเสา

"เอละๆ..." ชาติชายขัดขึ้น แหวดตาขบขันเต็มที ก่อนบอกอย่างอบอุ่นว่า "คราวนี้หนูวีเล่าให้พ่อชาติฟังตามตรงซิ ว่าความจริงมันเป็นยังไง"

"ไอ้เปี้ยกมันต่อยปากหนูวี" ไม่พูดเปล่า รุ่งรวิยังแสร้งตีหน้าเศร้าได้อย่างแนบเนียน ทว่ายังไม่มีความเป็นมืออาชีพมากพอที่จะบีบน้ำตาให้หยดเหมะเหมือนดาราชั้นนำได้

ชาติชายละขำหนักกับกิริยา 'ตีหน้าเศร้า เล่าความเท็จ' ของบุตรสาว เขายีศีรษะเล็กน้อยอย่างเอ็นดู ก่อนบอกด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะว่า

"พอเลยยัยตัวแสบ ไม่ต้องมาแสร้งทำหน้าตาน่าสงสารเหมือนกับนางเอกในละครหลังข่าวเลย พ่อรู้ทันเราหรอกนะ พ่อว่าหนูวีต้องไปต่อยเปี้ยกก่อนแน่เลย เขาถึงได้ต่อยเราเสียปากเจอบแบบนี้ ไซ้มัย"

"ก็ไอ้เปี้ยกมันล้อหนูวีนี่นา" ท้ายที่สุด 'จำเลย' ก็ยอมรับสารภาพโดยดี

กรุณา

"นั่นปะไร" ชาติชายตบเข่าฉาด รำพึงว่า "ไอ้ชาติเอ๋ยไอ้ชาติ ทำไมเวลาซื้อหอยมันถึงไม่แม่นอย่างนี้ว้า..."

ชาติชายบิบบกั้มจ้ำมั่วตรงหน้าอย่างมันเขี้ยว ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

"หนูวี...จำที่พ่อชาติเคยสอนไว้ได้มั๊ย ว่าสู้กับเสือเสียยังดีกว่าทะเลาะกับคนโง่ เพราะพวกคนโง่มักยึดมั่นในเหตุผลของตัวเอง ไม่ยอมเปิดใจรับฟังคนอื่น ทะเลาะกับคนโง่สิบปีหรือสิบชาติก็ไม่มีทางจบ รังแต่จะสร้างความปวดหัวให้กับตัวเราเอง ฉะนั้น เราควรรู้จักอดทนอดกลั้นต่อความเจ็บใจทั้งหลายนะลูก อีกอย่าง หนูวีของพ่อเป็นเด็กฉลาด และเด็กฉลาดย่อมใช้สมองตัดสินใจปัญหา ไม่ใช่ใช้กำลังแบบนี้รู้มั๊ย"

"แต่ไอ้เบ๊ยกมันด่าพ่อชาติ หนูวีทนไม่ได้ เลยตอypากมันแล้วก็ชวนไปอีกแถบหนึ่ง" เด็กหญิงเซตคอสุง จีบปากจิบคอพูดด้วยท่าทางภูมิอกภูมิใจ

"ไหน...หนูวีลองบอกพ่อชาติมาซิ เบ๊ยกเขาด่าพ่อชาติว่ายังไง" ชาติชายถามอย่างใคร่รู้ ซึ่งคำตอบที่ได้รับกลับทำให้เขานิ่งงัน ทำอะไรไม่ถูก สมองหนักอึ้งราวกับโดนหินก้อนโตถ่วงไว้

"ไอ้เบ๊ยกมันบอกว่าพ่อชาติเป็นโจรที่หนีตำรวจมา" เธอบอกอย่างเขินเขี้ยว แววตาของรุ่งรวีแข็งกร้าวขึ้นอย่างชัดเจนเมื่อนึกถึงตอนที่ 'เบ๊ยก' และเพื่อนร่วมห้องอีกสองคนล้อว่าเป็น 'ลูกโจร'

"พ่อชาติของหนูวีเป็นคนดีไม่ใช่โจร...ใช่มั๊ยจ๊ะ?" เธอเอียงคอถามด้วยประกายตาคาดหวัง

ชาติชายหลับตาลงซ้ๆ พยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่แสดงออกว่า 'ยอมรับ' กับข้อกล่าวหา นั่นเขานับหนึ่งถึงสิบในใจ ก่อนถามบุตรสาวในขณะที่ตาทั้งสองข้างยังปิดสนิทว่า

"หนูวีครับ แล้วถ้าพ่อชาติเป็นคนไม่ดีอย่างที่เขาวางจริง ๆ ละลูก หนูวีจะเกลียดพ่อชาติมั๊ย"

"หนูวีรักพ่อชาติ" น้ำเสียงของรุ่งรวีแผ่วเบาจริงจัง แต่เจอไปด้วยความมั่นคง

ชาติชายลืมหืมตาขึ้นหลังจากได้ฟังคำตอบ เขากอดบุตรสาวแน่นจนแทบจะหลอมเป็นร่างเดียวกัน คราวนี้รุ่งรวีซึ่งนอกจากจะไม่ประท้วงว่าอึดอัดแล้ว ยังกอดตอบ และหอมแก้มสักๆ ของบิดาอีกด้วย

'สักวันหนึ่งนะลูก...รอให้หนูวีของพ่อโตขึ้นกว่านี้อีกสักหน่อย มีวุฒิภาวะมากพอที่จะรับรู้ความเป็นไปบนโลกใบนี้ หนูจะได้ทราบความจริงทั้งหมด และเมื่อถึงเวลานั้น...พ่อก็ได้แต่หวังว่าหนูวีจะไม่โกรธ หรือเกลียดพ่อชาติคนนี้นะลูก'

มวลเมฆดำทะมึนรวมตัวเป็นก้อนมหึมาอยู่บนชั้นบรรยากาศเย็นยะเยือก สายลมกระโชกพัดกรูกรียวจนใบไม้แห้งเปาลอยละลือขึ้นสู่เบื้องบน ละม้ายคล้ายกับฟองสบู่ที่บร่ายพินยามต้องกระแสลมที่รุนแรง ไม่นานสายฝนก็เริ่มโปรยปราย

ชาติชายบึ่งรถกลับบ้านโดยมีรุ่งรวีนั่งซ้อนท้าย กอดเอาบิดาแน่นหีบอบศีระมีหมวกกันน็อกใบโตที่บิดาสละให้ ขณะที่ชาติชายยอมตากฝนไปตลอดทาง

กลับถึงบ้าน ชาติชายรีบปีนขึ้นไปเก็บเนื้อแห้งและพริกแห้งที่ตากทิ้งไว้บนหลังคา ขณะที่รุ่งรวีวิ่งพรวดไปที่ราวตากผ้า กระโดดเหยงๆ ดึงเอาเสื้อผ้าทุกตัวลงมากองที่พื้น ก่อนจะลาก 'กองผ้า' เข้าบ้านอย่างทุลักทุเล

ชาติชายนำกระดังไฝ่สาน ซึ่งบรรจุเนื้อแห้งไปผึ่งพัดลมซึ่งตั้งอยู่ที่มุมหนึ่งของครัว เมื่อกลับมาด้านนอกอีกครั้งก็ถึงกับหลุดหัวเราะพรีด เมื่อเห็นกองผ้าที่ตนลงมือซักตั้งแต่เมื่อเช้า เสื้อหลายตัวเประอะไปด้วยเศษหินดินโคลน หรือแม้แต่เศษใบไม้แห้ง ส่วน 'คนเก็บ' นั้นนั่งพับเพียบยิ้มแฉ่งอยู่ข้างๆ ด้วยท่าทางภูมิใจกับผลงานของตัวเอง

ชาติชายทำได้เพียงส่ายหน้ายิ้มๆ ไม่คิดจะตำหนิบุตรสาวแม้แต่น้อย แค่ว่ารุ่งรวีมีความคิดที่จะช่วยแบ่งเบาภาระเล็กๆ น้อยๆ ภายในบ้านเขาก็สุขใจแล้ว ก้มลงหอมแก้มบุตรสาวอย่างเอ็นดู ก่อนเก็บกองผ้าไปวางไว้ข้างๆ เบาะนอน ใจจริง

เขาก็อยากนำทั้งหมดไปโยนลงตะกร้า 'ผ้าใช้แล้ว' แต่กลัวว่าบุตรสาวจะรู้สึกผิดที่
ทำเสื้อผ้าเลอะ จึงแสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้เสีย

ชาติชายปล่อยให้ลูกสาวไปอาบน้ำอาบท่า ส่วนตัวเองเลี้ยงไปทำกับข้าว
ในครัว กระทั่งทุกอย่างพร้อม จึงเรียกรุ่งรวิออกมาด้านนอก

"หนูวี...มากินข้าวกินปลาได้แล้วลูก"

รุ่งรวิวิ่งตืดตังออกมาหา ชุดนักเรียนถูกเปลี่ยนเป็นชุดนอนลายการ์ตูนสีสัน
สดใส เนื้อตัวเจ้าหล่อนหอมฟุ้งไปด้วยแป้งฝุ่นที่ถูกประพรมไปทั่วร่าง ตั้งแต่ศีรษะจรด
ปลายเท้า

ชาติชายก้มหน้าก้มตาจัดเรียงสำรับให้สะดวกแก่การตักกิน กำลังจะยก
หน้าขึ้นยิ้มให้บุตรสาว ทว่าจู่ๆ กลับหน้ามีดกะทันหันจนร่างสูงชวนเซไปพึ่งที่ผนัง
ด้านหนึ่ง

"พ่อชาติไม่สบายเหรอ"

ชาติชายนวดขมับไปมา กระแอมไอหนักหน่วง พยายามตอบบุตรสาวด้วย
น้ำเสียงแจ่มใส

"พ่อชาติรู้สึกเหมือนจะเป็นไข้ คงเป็นเพราะตากฝนเมื่อคืนนี้แน่เลย ตอนนี
พ่อชาติเลยไอค๊อกแฉก แล้วก็ปวดหัวอีกด้วย"

"พ่อชาติกระหม่อมบาง สู้หนูวีก็ได้ หนูวีตากฝนตั้งนาน ยังไม่เห็นป่วย
เลย" รุ่งรวิพูดเสียงขึ้นจมูก เชิดคอสูงอย่างมั่นใจ

"จ้...หนูวีของพ่อชาติเก่งที่สุดเลย..." ชาติชายเอ่ยเสียงปะเลาะ อุ่มร่าง
จ้อยไปวางลงบนเสื่อผืนตรงข้าม "มากินข้าวเย็นได้แล้วครับ กับข้าวมีทั้งไข่ลูกเขย
แกงจืดตำลึง แล้วก็ดอกอัญชันชุบแป้งทอด ของโปรดของหนูวีทั้งนั้นเลยน้า..."

ตลอดมื้ออาหาร ชาติชายไอถี่ขึ้นจนไม่มีแรงจะเคี้ยวหรือกลืนอะไรลงคอ
ทั้งนั้น ทำได้เพียงนั่งเฝ้าไปพลาง ตักกุนเชียงใส่จานลูกสาวไปพลาง ความอยาก
อาหารลดลงจนเหลือศูนย์ ขณะที่รุ่งรวิเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเคี้ยวตุ้ยๆ จนไม่ทัน
สังเกตว่าบ่อยครั้งที่บิดาไอ มักจะมี 'สิ่งแปลกปลอม' หลุดออกมาด้วย

อُنรักอิงใจ

ล่องเข้าสองท่ม พายุมีกำลังแรงขึ้นเรื่อยๆ ลมพัดหืดหวิว เสียงต้นไม้หัก โคนดั่งระงมไปทั่ว รุ่งริวนอนกอดตักตาหม้อยู่บนเบาะ ขณะที่ชาติชายนั่งอยู่ใกล้ๆ กำลังเขียนบางสิ่งลงในกระดาษ เขียนไปก็มองหน้าบุตรสาวไป แววตาของชาติชาย เต็มไปด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย

ทั้งรัก ทั้งห่วง และสำนึกผิด!

เปรี้ยว!

สายฟ้าฟาดอย่างรุนแรงมีผลให้รุ่งริวสะดุ้งเฮือกอย่างตื่นกลัว ชาติชายหันไปมองบุตรสาว ก่อนถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

"ยังไม่เลิกกลัวเสียงฟ้าร้องอีกหรือลูก"

คำตอบที่ได้รับคือการพยักหน้าหงิก รุ่งริวหน้าซีดเขียวจนชาติชายนึกเป็นห่วง เขารีบพบบจดหมายที่เพิ่งเขียนเสร็จเมื่อครู่ให้เป็นชิ้นเล็กขนาดเท่านิ้วโป้ง สอดเก็บไว้ในจ๊ล็อกเกดสีทองรูปหัวใจ ก่อนจะล้มตัวลงนอนกอดบุตรสาว กระซิบอ้อมแขนแนบยามเอ่ยว่า

"อยู่ในอ้อมแขนของพ่อชาติ พ่อชาติจะไม่ยอมให้ใครมาทำอันตรายหนูวิ เป็นอันขาด แม้กระทั่งไอ้เสียงฟ้าร้องฟ้าผ่านั่นด้วย"

รุ่งริวซุกหน้าลงบนอกกว้าง ถามบิดาด้วยน้ำเสียงสลดใจกว่าเดิมเล็กน้อย

"พ่อชาติจำ...ฝนตกเฉยๆ ไม่ได้เหรอ ทำไมมันต้องมีฟ้าผ่าเปรี้ยวๆ ด้วยล่ะคะ"

"มันเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาตินะลูก"

"หนูวิกลัว...หนูวิไม่อยากให้ฝนตกเลย"

"อ้าว..." ชาติชายครวญ ก่อนเงยหน้ามองบุตรสาวยิ้มๆ "ถ้าฝนไม่ตก แล้วเราจะเอาน้ำที่ไหนใช้ล่ะครับ"

"ก็น้ำประปาไง" เธอตอบใสซื่อ

"น้ำประปาก็ทำมาจากน้ำฝน"

"อ้าว..." คราวนี้รุ่งริเป็นฝ่ายครวญบ้าง เธอจ้องบิดาตาแป๋ว ขณะที่ชาติชายยิ้มกว้างอย่างเอ็นดู

"หนูวี...พายุฝนนะ บางทีมันก็มีทั้งข้อดีและข้อเสียนะลูก ข้อดีก็คือทำให้เรามา这儿เอาไว้ดื่มไว้ใช้ แต่ข้อเสียของมันก็คือว่า ถ้าเกิดฝนตกหนักจนเกินไป อาจก่อให้เกิดภาวะน้ำท่วม สร้างความเดือดร้อนให้กับทุกคน โดยเฉพาะชาวนาที่ปลูกข้าวให้หนูกินอยู่ทุกวันนี้ไงครับ"

เห็นท่าทางตั้งอกตั้งใจฟังของอีกฝ่าย ชาติชายจึงเสริมขึ้นว่า

"ฟังไว้นะลูก...ทุกสิ่งบนโลกนี้ไม่ได้มีแค่ด้านเดียวหรอกนะ ก็เหมือนกับเงินเหรียญ ที่มืทั้งหัวและก้อย มนุษย์เราก้เหมือนกัน รวมถึงพ่อชาติด้วย พ่อชาติเป็นเพียงปฤชนธรรมดาคนหนึ่ง ย่อมมีทั้งด้านสว่างและด้านมืดอยู่ในตัว พ่อชาติอาจเลวร้ายกว่าที่หนูคิดไว้ก็ได้" ปลายประโยคเสียงแผ่วลงเล็กน้อย

"พ่อชาติเป็นคนดี ไม่ใช่คนชั่วซะหน่อย" รุ่งริรีบแทรกขึ้นมา จริงจังทั้งคำพูดและแววตา

ชาติชายรู้สึกอ้อมเอมใจทุกครั้ง ที่ได้รับความรักและความเชื่อใจจากบุตรสาว ทว่าอีกเสี้ยวหนึ่ง...ความรู้สึกผิดก็เข้าก่อกวนจิตใจ คล้ายกับตะกอนก้นแก้ว ที่ถูกกวานจนขุ่น ทำให้ทุกอย่างหมองมัวท้นตาเห็น เขาคดหัวรุ่งริลงบนอกอีกครั้ง ลูบเบาๆ ขณะเอ่ยว่า

"บางที ความจริงก็ไม้อาจตัดสินได้ด้วยตาเปล่าหรอกนะลูก เราสามารถมองทุกอย่างบนโลกนี้อย่างผิวเผินด้วยตา แต่เราต้องใช้ปัญญาในการตัดสินนะรู้มั๊ย พอแล้ว...เลิกคุยกันดีกว่า รีบๆ นอนเถะลูก เดี่ยวพรุ่งนี้จะตื่นไปโรงเรียนสาย"

ท่ามกลางความมืดและเสียงฟ้าคำราม ชาติชายกระแอมไอหนักขึ้นเรื่อยๆ จนรู้สึกแสบคอไปหมด เขามีอาการปวดหนึบตามข้อและกล้ามเนื้อ ทว่ายังพยายามอดกลั้นอย่างถึงที่สุด เพื่อไม่แสดงออกอย่างโจ่งแจ้งให้บุตรสาวระแคะระคาย

"อ๊ย...พ่อชาติจำ สงสัยหลังคารั่ว น้ำอะไรก็ไม้รู้กระเด็นเต็มหน้าหนูเลย"

ไฟในห้องสว่างวบบขึ้นอีกครั้ง ชาติชายเงยหน้ามองหลังคาบริเวณดังกล่าว

เพื่อสังเกตหารอยรั้ว แต่ก็ไม่พบ ครั้นพอก้มลงมองบริเวณที่นอนก็ถึงกับผงะ ยิ่งพบว่าใบหน้าของบุตรสาวซุ่มไปด้วยหยดน้ำสีแดงสด ซาดิชายก็ถึงกับเหวี่ยงแตกพลั๊กมือไม่สั่นจนทำอะไรไม่ถูก

"เอ๊ะ...นี่มันเลือดนี่นา" รุ่งรวีบอกขณะลุบๆ คลำๆ รอยต่างดวงบนที่นอนประสาเด็กซี้สงสัย

"ไม่ใช่หรอกลูก" ซาดิชายที่เพิ่งเรียกสติกลับมาได้รับปฏิเสธรื่นทันควัน "เมื่อคืนนี่พ่อซาตินอนเคี้ยวหมากนะ สงสัยจะเลอะตอนที่พ่อคุยกับหนู แล้วแผลไอออกมาล่ะครับ"

ซาดิชายพยายามดึงผ้าปูที่นอนออกจากเบาะ ทว่าเรียแรงกลับอ่อนยวบลงไปต่อๆ

"พ่อซาติ!" รุ่งรวีร้องลั่น ท่าทางตกอกตกใจ รีบเข้ามาถอดขาบิดา

"พ่อไม่เป็นไรลูก แค่น้ำมีด สงสัยใช้หัวจะเริ่มถามหาแล้วสิ พ่อซาตินี้กระหม่อมบางอย่างที่หนูว่าไว้จริง ๆ ด้วย" ปลายประโยคพยายามตัดเสียงติดตลกซึ่งก็นับว่าได้ผลเมื่อรุ่งรวีเลิกคาคคั่น มีหน้าซำยังหันมาบ่นกับบิดาว่า

"พ่อซาตินะแก่แล้ว ต่อไปนี่ห้ามตากฝนนะรู้มั๊ย เดี่ยวไม่สบาย พรุ่งนี้วันเสาร์หนูจะจับพ่อซาติไปให้หมอฉีดยาที่กันจะได้หายป่วย"

"ครับลูก พรุ่งนี้เราจะไปหาหมอด้วยกัน" เขาพยายามฉีกยิ้มกว้าง แต่รุ่งรวีกลับเห็นว่ามันดูจิตซิดซอบกล ซาดิชายล้มตัวลงนอนที่เบาะอีกครั้ง บอกเสียงอดอ้อนว่า "แต่ตอนนี้หนูมาให้พ่อซาติถอดเหนื่อยดีกว่า พ่อซาติหนาว"

รุ่งรวีส่ายหน้าตึก ผมเผ้ากระจายไปทั่ว

"เดี๋ยวหนูติดหัว"

ซาดิชายหัวเราะได้เพียงเล็กน้อย ก่อนจะไอหนักขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า กระนั้นก็ไม่ลืมใช้มือป้องปากเพื่อปกปิดอาการ 'ไอเป็นเลือด' ของตน

"หนูจะนั่งเฝ้าพ่อซาติทั้งคืนเลยรีไร" น้ำเสียงของคนเป็นพ่ออดโรยอย่างเห็นได้ชัด รุ่งรวีนั่งพับเพียบอยู่ข้างๆ ใช้มืออังหน้าผากบิดาเหมือนอย่างที่เคยฝ้าย

ส่งเรื่องหนังสือต่างๆ ผ่านทางโทรศัพท์
ไปรษณีย์พิเศษ ชื่อ 3-5 เล่ม ลด 10% 6-9 เล่ม ลด 15%
10 ขึ้นไป ลด 20% เหนือปกพลาสติก ฟรีค่าส่ง
กด 08-1423-5373 บริการฟรีทั่วประเทศ

ธนาคารกสิกรไทย สาขาอโศก กอนจิตต์วัฒนะ

อินเทอร์เน็ต สาขาธนบุรี 094-2-84952-4

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาอโศก กอนจิตต์วัฒนะ

อินเทอร์เน็ต สาขาอโศก มณฑลราชบุรี 069-2-32166-8

ธนาคารกรุงเทพ สาขาอโศก กอนจิตต์วัฒนะ

อินเทอร์เน็ต สาขาอโศก รามอินทรา กม.10 060-0-23040-3

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา สาขาอโศก กอนจิตต์วัฒนะ

อินเทอร์เน็ต สาขาถนนพหลโยธิน 034-1-46693-6

ธนาคารกรุงไทย สาขาอโศก กอนจิตต์วัฒนะ

อินเทอร์เน็ต สาขาธนบุรี 261-0-51257-0

หากเพื่อนมีคำแนะนำหนังสืออยู่ในสภาพชำรุด

ประเภท หนังสือนวนิยาย เลขสสม โปรดส่งคืนมาที่

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ต.รามคำแหง ธนบุรี กทม. 10510

ทางสำนักพิมพ์จะจัดส่งเล่มใหม่ให้ทันที

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ 08-1423-5373

www.greenmindbook.com